

Investides

Llegim a «La Veu de Catalunya» del dia 17 del corrent en la nota de noves publicacions rebudes, que n'hi figura una, d'un tal Aubanell, titulada «La magrana oberta».

No dubtem pas a creure que d'aquest nou llibre en deu ésser autor el nostre Pare Aubanell, puix que en llegir dies enrera una seva biografia a LLUITA, ja vàrem veure que Sant Pencaràs, en presentar-se-li a la Torre de can Casaca, li havia obert la clepsa com una magrana. Per això pensem que aquella «Magraña oberta» de l'Aubanell deu ésser *su historia única y verdadera contada por la propia víctima*.

El comprarem; i, si no ens hem errat, altre dia ja en parlarem detalladament.

Mentrestant, vagi la nostra felicitació al Pare Aubanell per aquesta nova prova de la seva activitat i saviesa.

—S'ha suspès la classe de clarinet que en una dependència municipal es donava a diari al Revisor i bacallaner senyor Rossell.

—L'angelical Peret Pineda està decandit.

El traspàs de la seva ciència al seu amo i senyor, el Batlle de Granollers, l'esllangueix.

Sols li queda *ánimo*, això sí, per a aplanar-se el tupé.

I tot per 35 duros!...

—Ens enterem que la nit del 21 de juliol, quin record perdurará des d'enguany, varen *trasnochar* els significats joves Andreu Busquets, Josep Sol i Parreu, Josep Castany i Josep Illa (a) Record, ex-redactors del setmanari «Acció» de trista memòria.

—**Covardies.**—Fa uns dies ens sorprengué veure que uns humils obrers treballaven desaforadament en els jardins del *célebre Monument*, i en llegir la Premsa de la nit, d'aquell mateix dia, ens enteràrem que a l'endemà visitaria nostra ciutat el Capità General de la 4.ª Regió, l'Infant don Carles de Borbó.

Si certs senyors tinguessin la fortalesa d'ànim que porta en sí el creure sincerament en un ideal *ningú no hauria interpretat certes presses com una covardia*.

Actes que demostrin falta de convicció i covardia expliquen perfectament el que cert senyor fugís de certa vila per a caure en nostra ciutat.

—**Responsabilitats?**—Molta cridòria i total res? Quan podrem anar a veure a la presó a algun conceller, alcalde, diputat provincial, o assembleïsta de la primera Dictadura?... Ens esperem assentats.

Ni abans del 13 de setembre, ni d'aquesta data fins ara, ni d'ara endavant, no passarà res. Fins pot ésser que pagui els plats trencats algun desgraciat. Com també a vegades fiquen a la presó algun pobre famèlic per haver robat un pa. No sabem, però, que, fins avui, a Espanya hagi estat empresonat cap milionari...

Pot ésser, però, que ara, manant el senyor Rossell i el senyor Jaume de Riva (abans Santiago) les coses canviaran.

—El dictadoret local no fa altra cosa que el que li mana en Santiago de Riba i l'està comproment a cada pas.

No sigui *panoli*, senyor Batlle! Que no ho veu que el ridiculitzen i un dia la gent se'n cansarà i l'acompanyaran amb música a casa seva? Molt bé va dir-li En Manolo, llavors que els amics de vostè xiulaven, que feien us d'una arma de dos fils.

I ara va per vostè.

—Per la festa major diuen que hi hauran toros. I que seran a profit de la Creu Vermella.

Nosaltres, si goséssim, proposàrem als organitzadors de la *fiesta taurina* que deixessin la plaça un dia, perquè l'Ajuntament hi celebrés un *pleno*.

Això sí que serien toros!

—Ha deixat de publicar-se *Acció*, setmanari de «política, art i literatura», que sortia a Granollers, havent adreçat als seus subscriptors una fulla de comiat en la que els assabentava de l'«esforç gegantí» que per ells representava fer un periòdic en aquest desert d'idealitat, i que s'havien vist privats de prosseguir la seva tasca per manca de l'ajut de «caràcter intel·lectual» que cercaven entre els ciutadans de Granollers.

Pobre jovenalla! I pobre Clar-i-Net!

—Dimecres, el Doctor Francesc Montanyà donà una conferència pública a La Unió Liberal.

Potser no podríem estar conformes amb tot el que ell va dir; però hem de reconèixer en ell un esperit liberal i que en la seva actuació resplendeix una gran noblesa.

I així volem que consti.

—Ha estat molt comentada entre els seus correligionaris, una reunió tinguda a casa del senyor Batlle, pels senyors Puntas, Montaña (R), Vilageliu i Pineda.

Ens hem assabentat que es parlà molt de l'*inquilinato*, de la caixa de l'Ajuntament, de l'escola municipal de segona ensenyança i del repartiment del sou de l'Alcalde amb el seu secretari particular.

Però sembla que no arribaren a un acord.

—Si us fixeu en la rúbrica de l'ex-Alcalde de Sant Feliu de Codines, creureu en bruixes. Hi ha coses simptomàtiques.

Com s'hi recrea fent caragols!...

La salvatjada de dimarts provoca forta protesta de la ciutat

Tan prompte es tingué notícies d'haver estat trencada la làpida amb el nom de Joan Montaña, els liberals de Granollers concebiren la idea de retre-li homenatge de desagravi, indignats per l'afront que, a l'empar de l'anònim, s'havia fet a la memòria d'aquest patrici.

I, a aital fi, es dirigiren a la Junta de La Unió Liberal demanant-li que fos aquesta Associació qui recabés de l'Ajuntament que en el plaç més breu fos col·locada altra làpida de bronze on estava la que mans incívils gosaren trencar.

La Junta de nostra primera entitat política local, representativa de tots els liberals granollerins, fent-se un honor que volem ésser els primers a reconèixer-li, acollí amb ver entusiasme aital petició, i se la feu seva tot seguit, i sabem que s'ha dirigit ja a l'Ajuntament i als primers firmants de la petició amb el propòsit ferm de que en breu plaç sigui una realitat la petició dels socis.

Amb el fi de protestar de la salvatjada comesa la nit del dilluns, molts veïns de nostra ciutat que vegeren amb desagrado la nota publicada en «Acció», s'han dirigit per cartes, telefonemes o telegrams al Governador Civil, fent acusacions concretes contra la primera autoritat civil de la ciutat, i demanant que siguin castigats els autors i inductors d'aquest acte d'incivilitat que ens col·loca tan avall en el nivell que ocupen els pobles eultes.

Els tinents d'Alcalde, que ocupen lloc a l'actual Ajuntament per la seva condició d'ex-concellers d'elecció popular en Manuel Pagès i En Josep Boix, en la sessió de la Comissió Permanent que es celebrà dijous, feren constar la seva enèrgica protesta per l'atemptat a la memòria de l'inoblidable patrici. I, amb tot i que res no es feu en aital sentit, el poble acudí a la Plaça per a apoiar la justa protesta i expressar la seva indignació.

A l'Alcalde — que també ha protestat, però un xic tard — se li va ocórrer demanar l'auxili de la Guràdia Civil.

—Els que escriuen a LLUITA no ho fan pas solament per a repetir entre nos el que tots sabem bé prou.

Lluita serà remesa d'ara en avant als centres oficials, a entitats polítiques de fora i a la Premsa de Barcelona i de Madrid.

Volem que a fora sàpiguen també que la Dictadura no és morta encara.

Covardies

Covardia i no altra cosa implica la posició en que s'han col·locat els capitosts de la nova política, i de manera molt particular el Batlle de la ciutat, En Albert Rosàs.

¿Com, sinó, s'explica la postura adoptada en assumpte que, com l'emprèstit, aconseguiren impressionar l'opinió pública?

No n'hi ha prou en fer veure que es fa; no és prou cercar l'apoi dels gremis per a donar la sensació de que s'actua; precisa, si vol presumir-se de comptar amb l'opinió pública, justificar en actes, és dir, portar a terme el que fou *tot* un programa de govern.

¿Què vol dir el pagament del cupó, si honradament es creu que l'operació concertada per l'anterior Ajuntament és mancada de tota raó i dret?

¿El temor de responsabilitats? Sols als qui l'egoisme i la pobresa d'esperit, en el seu grau màxim, enterboleix el cervell, poden aconseguir-se en forma tan reprovable, si es té en compte que la covardia es tradueix en perjudici dels interessos del comú.

Pot més l'influència que es mou alentorn dels establiments de crèdit—perquè no dir-ho?—que la dels ciutadans alarmats en veure que no és pas l'encert el que acompanya els directors de la política i administració de Granollers.

La imperícia i el desconeixement més absolut dels afers municipals sens dubte fan covard al *figurón* col·locat a primera fila en l'escenari de la farsa a representar. Qui el coneix a fons sap de sobres que no té l'energia precisa per a qualque saludable imposició, sisquera sigui per a mantenir principis que deuen ésser immutables. Fugir els perills és el seu recurs definitiu.

I s'enganya. Vol ésser heroi i no pot; com no ho va ésser a Sant Feliu de Codines, quin Ajuntament va presidir, i de quin poble sortí sense deixar-hi cap record agradable; car sempre més se l'ha vist coronat amb teixit de poca-solta.

Altra qüestió important és la de les despeses ocasionades al poble amb motiu de l'erecció del Monument als soldats morts a la guerra.

Després de la campanya d'escàndol iniciada des d'un diari de la capital, la *gallarda postura* dels redemptors degenera en grotesca caricatura en el corre-cuita de fer adecentar